

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VI. évf. 47. szám

2021. augusztus 15.

Tartalom

- Mária mennybevétele
- Adósok vagyunk
- A szülőföld szeretete
- A bűnbocsánat az egyetlen út
- Jézussal együtt járni
- Legyetek jók, ha tudtok
- Ima gyógyulásért
- Nyári zarándoklat
- Szűz Mária halál tapasztalata
- Törődj a lelkeddel!

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Mária mennybevétele

Mária földi életének befejezése után testével-lelkével együtt fölvételt nyert a mennybe, föltámadt Fia dicsőségébe. A testével-lelkével együtt kifejezés a teljes üdvösséget hangsúlyozza. Krisztus is testi valóságban támadt föl, és az örök életbe mindenki csak személyisége szerint juthat. Az ember test és lélek egysége, így a túlvilági üdvösséget nem hordozhatja csupán a „lélek”.

Mária mennybevétele hittétel, melynek alapja Mária különleges kegyelmi kapcsolata Krisztussal, az üdvösség forrásával. A kinyilatkoztatott tanítás szerint minden hívő valamiképpen benne van Krisztusban, az ő titokzatos testének tagja, s így a fő életében részesül, a fő kiterjeszti rá kegyelmi erejét (Fil 3,20).

Mária szoros kapcsolatban állt Krisztussal, mint anya, de úgy is, mint akit a hit, a kegyelem és a szeretet fűz hozzá. Egészen közel állt hozzá érdemekben is, hiszen élete az ő követése volt. Amellett mentes volt az áteredő büntől és annak következményeit sem hordozta (halál mint büntetés, rosszra való hajlam), ezért benne a kegyelem ereje egészen kifejthette hatását. A kegyelem által mindenki a föltámadt Krisztus életében részesedik, s aki üdvözülni, az már úgy érkezik oda, mint aki a megdicsőült Krisztus testi valóságából is hordoz valamit.

A Szentírás tanúsága szerint az emberek teljes mértékben csak Krisztus megjelenésekor öltöznek be az ő dicsőségébe (Fil 3,21; 1Kor 15,23), s ezt nevezzük föltámadásnak, de annak már valamilyen előzménye van az egyéni üdvösségben. Mária kiváltsága az, hogy Krisztus erejéből egészen beöltözött ebbe a végleges állapotba. A Szentírás adatainak teljes értelme az egyház hagyományban bontakozott ki. Az a Szentlélek, aki a Szentírást sugallta, vezette az egyházat annak értelmezésében is. Olyan tanúskodás a hagyományban nincs Mária mennybevételéről, mint Krisztus föltámadásáról. Ellenben megvan az egyházban az a hagyomány, amely az ő üdvrendi jelentőségét hangsúlyozta. Az Éva-Mária párhuzam azt is jelentette, hogy Máriának különös szerepe van

Krisztus mellett, és egészen hozzá tartozik. A Ter 3,15-öt is értelmezték az egyházatyák: az asszony ivadékával együtt tiporja szét a kígyó fejét, vagyis Krisztus győzelmében ő is részesedik. Márpedig a bűn fölötti győzelemben benne van a halál fölötti győzelem is.

A Máriáról szóló teológiai kérdések csak az elsőrendű misztériumok (Szentháromság, megtestesülés, megváltás, kegyelem) tisztázása után kerültek szóba. A Mária megdicsőülésével foglalkozó legrégebbi irat a Transitus Mariae a 4. sz. végéről származik, amely sok legendás részlete mellett a hagyományra is utal. Igazi teológiai tanúk: Modestus (+634) jeruzsálemi pp., Andreasz (+740) krétai pp., Germanosz (+733) konstantinápolyi pátriárka, és Damaszkuszi Szt János (+749). A tételt a 10. sz-tól kezdve a teológusok már mint hagyományos igazságot tanították.

Mária mennybevétele hittételének kihirdetése fölmerült már az I. Vatikáni Zsinaton (1869-70), de csak 1950-ben hirdette ki XII. Pius pápa. Előzetesen az egyház minden püspökét megkérdezte, s majdnem kivétel nélkül arra szavaztak, hogy a tétel benne van az egyház hitében, s a kihirdetést alkalmasnak tartják. A pápa a tételt úgy hirdette ki, mint kinyilatkoztatott igazságot, amely mellett a tévedhetetlen egyház tradíciója tanúskodik.

A hagyományban az is nyitott kérdés volt, hogy Mária a halálon és föltámadáson át ment-e be az örök életbe, vagy a halál megkerülésével, de úgy, hogy teste akkor is átment azon az átalakuláson, amelyre az 1Kor 15,50-51 utal. A pápai bulla nem dönti el a kérdést, csak annyit mond, hogy „földi életének befejeztével”. Ha arra gondolunk, hogy Jézus vállalta a halált és azt megtette érdemszerző tette, az engedelmesség kifejezésének, akkor elfogadhatjuk, hogy Mária is ezen az úton követte őt. A dogma igazi jelentősége annak megmutatásában van, hogy Krisztus az örök életben is egyesíti magával azokat, akik a hit és a kegyelem által hozzá tartoznak.

Adósok vagyunk

Közvetlen közelségben van az Eucharisztikus Világkongresszus, már csak néhány hét választ el bennünket az eseménytől. A kongresszus lényeges történése, persze, nem az a hét, amikor a keresztyények, zarándokok Budapesten találkoznak és tanúságot tesznek hitük lényegéről: Jézus Krisztus valóságos jelenlétéről, a kenyér és a bor színe alatt. Az esemény történelmi lehetőség számunkra, hogy elmélyítsük elkötelezettségünket Jézus iránt, aki feláldozta értünk önmagát. A készüllet buzgósága terén, a lelki felkészülésben, a szervezésben és – már nyilvánvaló – a lebonyolításban jóvátehetetlen, pótolhatatlan mulasztásaink vannak. Elsősorban a magyar egyház vezetőinek, nekünk papoknak a felelőssége ez.

Különösen szégyen tölt el, ha az 1938-as Világkongresszusra tekintek, s elődeinknek a világháború fenyegető árnyékában végzett munkáját csodálom. Miért maradunk adósok a történelem ítélőszéke előtt? Hitünk fogyatkozott meg, közönyösek lettünk, eltunyultunk, szervezettségünk tökéletlen, tudatos, személyes Jézus iránti szeretetünk nem sürget már...? Persze találhatunk mentségeket, mondhatjuk, hogy a koronavírus járvány ellehetetlenített mindent, de gyanítom, hogy ez csak féligazság. Mit tehetünk még, hogy mentsük, ami menthető?

A XVIII. évközi vasárnap evangéliumában, mely az Eucharisztikus beszéd részlete János evangéliumának 6. fejezetéből, ez a kérdés fölvetődik: mit tegyünk, hogy elnyerjük az örök életet. Jézus válasza pedig elfordítja a figyelmünket a magunk cselekvéséről, teljesítményéről az élő Isten felé, sőt, a saját maga személye felé. *Higgyetek Isten egyszülött Fiában!* Mélyítsétek el hiteteket abban, akit az Atya küldött, aki a mennyből alászállott élő kenyér, s aki életet ad a világnak. Soha nem múlik el annak a lehetősége, hogy ezt a legfontosabb „tettet” végrehajtsuk. Ez nem függ kongresszustól, társadalmi környezettől, uralkodó véleménytől, vagy egyéni életállapottól. Az Eucharisztikus Világkongresszus leginkább erre ösztönöz, s még nem mulasztottuk el ennek a lehetőségét: higgyünk Jézus Krisztusban, fogadjuk el azt az életközösséget, melyre ő hív meg minket, egyesével.

Templomunkban, a Budapest Belvárosi Főplébánia Templomban, a Kongresszus végéig,

szeptember 12-ig, 24 órás nyitva tartás mellett *örökimádás* van. (Hálás köszönettel tartozunk azoknak, akik adományaikkal segítettek, hogy az éjszakai őrzést biztosítani tudjuk!) Kapcsolódjunk bele ebbe, az imádás lelkületét gyakorolva, hiszen ez a legmagasabb rendű készület, melynek hatása nem ér véget a Kongresszus napjaival. Tanuljuk a szentségimádás imamódját, hogy az az életünk részévé legyen a továbbiakban, s akkor a Kongresszus minden mulasztásunk ellenére mégis elérte a célját.

Az Eucharisztia titkáról közösségünkben nyolcaddal elmélkedtünk az elmúlt hónapokban. Ezeket az elmélkedéseket a magyar egyház jeles személyiségei vezették, akiknek tanúságtétele és érvelése mély nyomot hagyott a lelkünkben. Segíteni szeretnénk azoknak, akik nem voltak részesei a sorozatnak, hogy ők is gazdagodhassanak annak tartalmából. Ennek érdekében a program befejezését követően kiadvány formájában közkinccsá tesszük az elhangzott konferenciabeszédeket.

Természetesen buzdítok mindenkit, hogy vegyen részt a Kongresszus hetének eseményein, különösen a nyitó- és záró szentmisén, valamint a fáklyás szombati körmeneten. Közösségünkben vendégeskednek majd vajdasági barátaink, magyar testvéreink, akik busznyi zarándokcsoporttal érkeznek majd Budapestre.

Ünnepeljünk közösen és tegyünk tanúságot a Krisztusban való egységünkről a magyar társadalom és a világ előtt! Nem vallhatunk szégyent! Életünk Krisztussal az Istenben van elrejtve.

Zoltán atya

A szülőföld szeretete

Az Aquinói Szent Tamás Közéleti Egyesület szervezésében, Dr. Osztie Zoltán plébános vezetésével fiatal értelmiségiek háromnapos műhelymunkán vettek részt Leányfalun. Az eseményre július első hétvégéjén került sor a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban.

Az ország első, 1983-ban megnyitott lelkiigyakorlatos házában Szilágyi János atya fogadta a vendégeket. A hitben való elmélyedés és elcsendesülés mellett egy másik fontos feladat is várta a fiatalokat. Szépirodalmi művek és történelmi tanulmányok alapján vitatták meg azt, hogy mit jelent ma egy fiatalnak a haza, a hazai táj, a szülőföld fogalma.

Mit adhat ma Magyarország egy pályája elején álló értelmiséginek, és mit adhat egy fiatal az országnak, milyen a mai 30-as korosztály hazaszemlélete. Történelmi források segítségével arról is beszélgettek, hogyan változott a magyarság és Magyarország megítélése az évszázadok folyamán.

A csendes elmélyülés és a műhelybeszélgetések mellett aktív programban sem volt hiány. A fiatalok végigjárták Leányfalu helytörténeti tanösvényét, ahol a település múltjával, hely- és kultúrtörténeti értékeivel ismerkedtek meg. Vasárnap hajnalban pedig gyalogtúrával kezdték a napot annak szellemében, hogy „aki veszi a bátorságot, hogy csendben maradjon, az felfedezi Isten jelenlétét” (Marie-Michel OCD).

Az esemény az Aquinói Szent Tamás Közéleti Egyesület műhelymunkájának részeként zajlott, melynek keretében a haza, a család és a hit kérdéskörét járják körbe a résztvevők.

A résztvevők kérésére az Aquinói Szent Tamás Közéleti Egyesület ősztől könyvklubot indít a Belvárosi Plébániatemplom altemplomában. A könyvklub időpontjairól a Belvárosi Plébániatemplom és az Aquinói Szent Tamás Közéleti Egyesület facebook oldalán tájékozódhatnak az érdeklődők.

Dr. Szegedi Andrea

A bűnbocsánat az egyetlen út

Manapság egyre többen emlegetik a felelősséget. Fel-felteszik a kérdést: ki a felelős, ki okozta a kárt; ki miatt haltak meg emberek? Ez a kérdés már az első emberek bűnbeesése után is felmerült. A bűn másra fogása, a hazugság is.

Amikor az Úr számon kérte Ádámot a lelkiismeretén keresztül: „Ugye, ettől a sátán hazugságából, hogy önállósíthatod magad elszakadva az élet Urától, sőt te is Isten lehetsz?” – Ádám azonnal elhárította a felelősséget, mondván: „Nem én, Éva volt az, aki rávett erre!” Éva abban a pillanatban tovább hárította a felelősséget: „A sátán kezdte, ő vett rá engem!” Ugyanez játszódott le, amikor az Úr ugyancsak lelkiismeretén keresztül számon kérte Káinon az öccsét, akit megölt. Káin azonnal hárít: „Mit tudom én, hol van! Talán őrzője vagyok neki?...”

Henri Boulad jezsuita páter a *Minden kegyelem* című könyvében Victor Hugo *Lelkiismeret* című költeményét idézi. Káin a gyilkosság után megpróbált elmenekülni a számonkérő isteni tekintet elől. Rémműt futásra kényszerítette ez a tekintet: a hegyekbe, a messzi sztyeppékre, a mély erdőkbe. Megpróbált

kitérni a tekintet elől, és elbújni, de a szem mindenütt ott volt.

A mai ember ugyanezt teszi. Nem ismeri be a tévedését. Vagy ráhazudja ártatlan embertársára, vagy bosszút áll a leleplezőn. Ide kívánczik egy kis epizód egy különleges nagybőjti passiójátékból:

Jézust a falu molnára játszotta. Amikor ott függött a kereszten, jöttek a gúnyolók. Leköpték. Szó nélkül viselte. Mindenfélét kiabáltak rá, ő némán tűrte. Egyik gazda azonban azt kiáltotta neki:

-Te címeres liszttolvaj!...

Erre a molnár elvörösödve kiabálta:

-No megállj csak! Amint leszálok a keresztről, ezért még számolunk!...

Lám: ilyen az önző, bűnét beismerni nem akaró, önmagát folttalannak kikiáltó ember.

XVI. Benedek pápa bíboros korában megrendítően írt erről a ma oly gyakori pszichózisról:

„Manapság Istent már alig tudjuk észrevenni, mert túlságosan megkönnyítik, hogy kikerüljünk saját magunkat. Létünk mélye elől elmenekülünk, így legmélyebb énünk hozzáférhetetlen marad.”

Egyre többen beszélnek a mai világ elemzői ártatlansági öröletről, amelybe a mai ember menekül. Például az új válójogban nemcsak a vétek, a bűn gondolatát, hanem még a házasság feldúlása szót is elkerülték. Csak a házasság csődjéről beszélnek. Ez a csőd sorscsapásként jelenik meg.

Így aztán fel sem merülhet a felelősség kérdése. Ha senki nem tudja beismerni a vétkeit, ha sehol nem szabad hibát keresni, ha nagy botrányok esetén ártatlan bűnbakokra hárítjuk saját felelőtlenségünket, akkor hogyan lehetséges a bűnös lelkülettől megszabadulni?

Ha nincs bűnbevallás, nincs megtérés sem.

Az ember nem bírja ki a bűnt, ha nincs illetékes fórum, amely meg tudja bocsátani. Júdás öngyilkosságba menekült, mert az elárult Jézustól nem remélt többé bocsánatot. Íme a mai ember ártatlanság-örülete összefügg az Isten-kérdéssel. Ha nincs Isten, mert természetellenesen kiiktatták, kimosták a tudatokból, akkor nincs számonkérő és megbocsátó, akkor a bűnt csak tagadni lehet, vagy miatta előbb-utóbb kétségbeesni, netán ártatlanokra fogni.”

Egyetlen megoldás van: az igaz Isten megismerése, aki kinyilatkoztatta magát. Ő Atya, aki a tékozló fiaknak és leányoknak – akik tudnak róla és valóban ismerik – elébe siet, mint a bibliai atya, aki összetört, bűnben tönkrement fiát, aki a szeretetre emlékezve hazavánszorgott, már messziről meglátta, elé sietett, megölelte, megcsókolta és visszafogadta.

Következtetés: Hagyjunk fel végre az istentelenséggel! Mert bűntudat nélkül lopunk, hazudunk, magzatokat ölünk. Így tönkretesszük magunkat, családjainkat, drága magyar nemzetünket. Legfontosabb, hogy az ifjúságot átfogóan tanítsuk Isten-ismeretre és a törvények megtartására. E törvények nem a büntetés és a bosszúállás rettenetei, hanem a szeretet parancsai.

Plakátokon kellene hirdetni az utcákon: „Légy becsületes! Ifjú: élj tisztán az oltárig! Férj, feleség el ne váljatok! Tiszteljétek az öregeket!” Ady egy verssorával fejezem be üzenetemet a „Ha ez a szép rege igaz hitté válna, óh de nagy boldogság szállna a világra.”

Dr. Kerényi Lajos SchP

Jézussal együtt járni

Nekünk, magyar katolikusoknak különleges időszak augusztus közepe. A Boldogságos Szűz Mária mennybevételel ünnepeljük augusztus 15-én, ez a nap egyben Szent István királyunk égi születésnapja, és ezen nap előestéjén ajánlotta fel a szent király országunkat, utolsó reményeként.

A párhuzam csodálatos: ahogy az Úr a keresztfán Jánost az Egyház képviselőjében édesanyjára bízta, úgy ajánlotta Szent István király is hazánkat Máriának. Az Egyház tagjaiként Isten országának várományosai, magyarként pedig Mária országának polgárai vagyunk.

Ahogy a Mennyei Atya jobbán ülő és uralkodó Úr megvéd minket, úgy oltalmazza hazánkat Égi Patrónánk és első Szent Királyunk közbenjárása, akinek ereklýje a Szent Jobb. Ez a kettős ünnep plusz lendületet, lehetőséget és felelősséget ad nekünk. Mi karitásosok ezt úgy hálálhatjuk meg, hogy még inkább, folyamatosan megújuló erővel szolgálunk, így válunk az Úr és Szent István király jobb kezének az ujjáivá.

Nekünk, a tevékeny szeretet és az ezzel járó áldozathozatal a hivatásunk, ezt adjuk cserébe életünkért, megváltásunkért. Az Úr és a Boldogságos Szűzanya velünk van, velünk jár-ke, hogy elvigyük a jó hírt, az evangéliumot a szegényeknek, reményt és jövőt adva nekik.

Jézus meghívása, jelzi újra és újra, hogy hív és vár minket. Vár minket munkatársaknak megváltó művében, hogy senki se vesszen el. Mindegyikünket személyesen hív, mindegyikünknek személyre szabott feladata van.

A megváltás ugyan megtörtént, de a hatékonyságát minden ember személyes *Ámen*-je tudja aktiválni a maga számára. Az egyetemes megváltás a szükséges feltétele volt az emberiség számára annak, hogy megmeneküljünk az örök kárhozattól, de itt, a földön a világ végéig folyik a harc értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért. Jézus azt akarja, hogy együtt vigyük végbe és tegyük fel a koronát erre a királyi műre. Az Ő hívása a legszentebb és a legnagyobb megtiszteltetés, mert a Királyok Királya, az Örök Főpap, a Mindenható Isten hív minket a közös áldozatbemutatásra, ami lelkeket ment. Az Ő hívása a legszentebb és a legnagyobb megtiszteltetés, mert a Királyok Királya, az Örök Főpap, a Mindenható Isten hív minket a közös áldozatbemutatásra, ami lelkeket ment.

A mi vállalásunk a karításban egyik útja ennek a közös munkának. Persze, nyilván nem csak a hivatalos karitász szolgálatunkban, hanem minden pillanatban Őt képviseljük, otthon, a munkában, mindenhol.

A Gondviselő Isten különböző körülmények közé helyezett minket, de mindnyájunknak ugyanaz a küldetése: *Jézussal együtt járni, együtt gyűjteni...* Ez a feltétele, követelménye annak, hogy közösségben legyünk vele. Ahhoz, hogy a mennyben közösségben legyünk vele, már itt, a földön is egyek kell lennünk vele. Ehhez ajándékozza az Egyház keretét, a szentségeket, mindent megadva nekünk, hogy felébredjen és izzon bennünk a vágy a vele való teljes és végleges közösségre. Olyan csodálatos, magasztos cél és jövőkép ez, amit semmi nem múlhat felül.

Ezen kívül pedig ez az egyetlen életmegoldás, hiszen rajta kívül nincs más, ami életre, örök életre vezet.

Legyünk hálásak és ne sajnáljunk semmi fáradságot, ne ismerjünk határt, hogy a szeretetet kimutassuk és megtegyük az Isten igazságát. Ez fáradságos út, tele áldozattal, fájdalommal és a magunk kálváriájára vezet el. De, nem vagyunk egyedül. Az Úr velünk van és tudja, mi a szenvedés, az áldozat. Az Ő szeretete mindenható, nála nem kell sorban állni, nem kell sorszámot húzni. Mindenkor, mindenütt jelen van. Ha hívjuk, már érezzük is hogy itt van, figyel ránk, simogat, vezet, nem enged el, együtt jön velünk. És a nagypéntek után mindig a húsvét, a feltámadás következik.

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitászigazgató
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Szent Erzsébet Karitászi Központ

„Legyetek jók, ha tudtok...”

Néhány gondolat az ideai hittan táborról

Nagy izgalommal vártuk mindannyian július 4-ét. Ezen a napon kezdődött el a Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia nyári hittantábora a tatai Fényes Fürdőn. A Déli pályaudvarról indult a csapat és a jó időben mindjárt strandolással és fürdözéssel tudtunk kezdeni. 4 felnőtt és 41 gyerek vett részt a táborozáson. A faházak tiszták voltak és az étkezésünkről gondoskodó Kajatanya vendéglő is kitett magáért, csütörtökön még meglepetés palacsintával is kedveskedtek nekünk.

Hétfőn délelőtt a rendőrség képviselője tartott egy izgalmas előadást a szabályos közlekedésről és több érdekes rendőri elfogásról is mesélt gyerekeinknek. Délután ásványbemutató és börze várta a táborozókat.

Kedden Zoltán atya érkezett hozzánk. Reggel tábori misét celebrált nekünk, amelyen testvére, Dr. Osztie Éva vezette énekeinket. Ezt követően délelőtt, 10 óra tájban egy katonai különítmény érkezett hozzánk a Magyar Honvédség tatai dandárjától, egy nagyon korszerű harci járművel, a Gidránnal. A technika megcsodálása mellett a hazaszeretetről és a hon védelméről hallhattunk fantasztikus előadást,

mely mély nyomott hagyott bennünk. Zoltán atyát is bevonták a gyerekek a terepszínű arcfestékekkel való játékba. Bekent arccal lettünk jó magyar honvédekké, Zoltán atyára még a golyóálló mellény is felkerült. (fotó)

Szerdán a tatai Fellner Jakab-tervezte kéttornyú templomban vettünk részt szentmisén, ahová dottó vitt ki bennünket a tábor területéről, majd azzal is mentünk vissza egy kis városnézést követően. A szentmise után Ízing László barátunk tartott rövid előadást a templom történetéről. Délután fúvós kvintett-zenét hallgathattunk hangszerbemutatóval egybekötve. A „Fürge róka lábak, surranó kis

árnyak” kezdetű dalt teli torokból énekeltük zenei kísérettel. Majd a napi programot Rolando bűvész kiváló műsora zárta.

Csütörtökön a Tatabányai Tűzoltóság hivatásos tűzoltói és az Agostyáni Önkéntes Tűzoltóság képviselői együttesen tartottak technikai bemutatót, melynek során megismerkedhettünk a tűzoltóautóval, annak felszereléseivel és a tűzoltók munkájának kevésbé ismert részleteibe is betekintést nyerhettünk. Hatalmas habpartin vehettünk részt, amit hűsítő tűzoltóvíz fecskendezése követett.

követett. Az előadásban elhangzó kétperces készenléti idő aznap még csak egy információ volt a sok közül, de másnap ennek kiemelkedő jelentősége lett.

Péntek délelőtt ragyogóan sütött a Nap és nem gondoltunk semmi rosszra, strandoltunk. Majd fél háromkor olyan jégeső szakadt ránk, amit még sohasem éltünk át. Zeusznek veseköve volt...- mondtam a gyerekeknek. A jégeső és az azt követő kiadós nyári zápor lakhatatlanná tette a faházainkat, így haza kellett jönnünk egy nappal a tábor vége előtt. A tűzoltók két perc

szintidejének itt lett igazán jelentősége, mert nem sokkal több időnk volt a pakolásra, egy odarendelt busz vitt ki bennünket a vasútra, ahol „A vonat nem vár...”

A Jósisten végig fogta a kezünket, mert egész héten gyönyörűen sütött a Nap és sokat tudtak a gyerekek fürödni, strandolni. Varga Norbert bűvár barátunk segítségével a víz alatti különös világba is betekintést nyerhettek mindazok, akik ezt a programot szabadon választották. „Megsimogathatták” a forrásokat,

meglelhették a növények és a víz alatti élővilág különleges életét.

Hálás szívvel mondunk köszönetet mindazoknak, akik támogatták a tábort anyagilag (is) és mindazon szereplőknek, akik színessé és izgalmassá tették az ott eltöltött időt. Köszönet illeti a részt vevő felnőttek csendes, de szorgalmas munkáját. Legfőbb köszönet pedig magát Jézust illeti, mert mindezt az ő nevében tettük és minden napunkban jelen volt.

Deo gratias. Folytatás következik.....

Pap István

Ima gyógyulásért

Váratlanul ért mindannyiunkat barátunk és munkatársunk Misi (Aranyossy Mihály) komoly betegsége, amivel kórházba került.

Aggodalommal tartottunk imaórát templomunkban, gyors gyógyulását kérve a Jóistentől, és továbbra is tesszük ezt, ki egyénileg, mások közösségben is, például esténként a közösségi média segítségével összekapcsolódva Misivel együtt.

Amikor a Jóistenhez fordulunk egy testvérünk életének védelméért, akkor vajon mit gondolunk magáról Istenről? Ő az az Isten, aki egy cérnaszálon tartja függve az ember életét, és egyszer csak – ki tudja mikor és miért – elvágja? Akkor Ő nem az élet, hanem a halál istene lenne. De ha éppen Misi élethelyzetére tekintünk, közelebb kerülhetünk a helyesebb válaszhoz, bár annak mélysége kimeríthetetlen marad.

A kereszténység a teremtést, a történelmet és az üdvösséget egységben szemléli. E szerint magában a teremtésben is adva vannak az üdvösség – az Élet – kibontakozásának csirái, lehetőségi feltételei, ami a betegség esetében azt is jelenti, hogy az emberi képesség, tudomány sikeresen szembeszállhat a kórral. Hiszen mink van, amit nem kaptunk? Ez akkor is igaz, ha jól tudjuk, hogy mennyi nyomorúság, baj, betegség nem nyer orvoslást. Krisztus éppen ezekre adta meg a választ halálával. És minden reményünk megvan, hogy Misi betegségére már „kezünkben” van a gyógymód, a terápia, amely az egészségéhez vezet.

Ha Istenhez, mint Mindenhatóhoz fordulunk, akkor jó tudni, hogy mindenhatósága nem az ok-okozati összefüggésekbe, a természeti törvényekbe való állandó beavatkozásában áll, hanem az nem más, mint a szeretet, amely ki tudja milyen módokon is megnyilvánulhat.

Bíró László püspök atyával készült egy beszélgetés a közelmúltban. A Püspök atya évekig tartó orvosi kezelések, műtéti beavatkozások után nemrég hagyta el a kórházat. Abban az állításban megfogalmazott kérdésre, hogy amikor a betegek gyógyulásáért vagy más jó célért fordulunk Istenhez, bizony nem mindig tapasztaljuk a meghallgatást, azt válaszolta, hogy a kérő imának nem Isten akarata megváltoztatása a célja (hiszen az az, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson), hanem embertársunk iránti szeretetünk kifejeződése. Szabadjon ehhez hozzátenni: ez az utóbbi az, ami valamilyen titokzatos módon mégiscsak Isten szívéig ér el. Ez történt, és történik akkor, amikor imádkozunk Misiért.

Búcsú Charles atyától

Augusztus 1-én 18 órakor mutatta be templomunkban angol nyelvű búcsúmiséjét Ejieji Charles atya, aki hároméves szerződéssel végezte egyházmegyénkben papi szolgálatát. A templomunkban az immár megszokott vasárnapi angol nyelvű szentmiséknek kezdettől fogva egyik, az utóbbi hónapokban pedig kizárólagos celebránsa volt, és az idejéről, és már közösséget alkotó külföldi híveink lelki gondozását is ellátta. Szerződése lejártával visszatér hazájába, Nigériába. Köszönjük neki hűséges lelkipásztori szolgálatát, és Isten áldását kérjük további papi életére.

Nyári zarándolat Péliföldszentkeresztre

Közösségünk, az Elváltak és Egyedül Maradtak Közössége a nyári szünet kivételével minden hónap első keddjén találkozik a szándékunkra bemutatott szentmisén, melyet követően pedig a Szent Kinga teremben közös programon, beszélgetésen veszünk részt. A szeptembertől júliusig tartó évet immár hagyományosan zarándoklattal zárjuk. Idén is egy nagyszerű napot töltöttünk együtt, amikor Péliföldszentkereszten, a Gerecse

lábánál fekvő ősi zarándokhelyen jártunk.

Vendéglátónk, a Dél-Indiából származó szalézi szerzetes Gnana Pragasa De Rossi Raja SDB atya mutatta be a szentmisét, a mi szándékunkra. Az áldozás után az addig rosszuléttel küszködő egyik társunk örömmel számolt be arról, hogy sokkal jobban érzi magát.

A szentmisét követően De Rossi atya kiváló magyar nyelvtudással, humorral, nagy

tudásáról számot adva ismertette meg velünk a templom, a zarándokhely múltját és jelenét. Elmondta, hogy a jelenlegi barokk templomot Esterházy Imre hercegprímás építtette 1835-ben, a már középkorban is létező templom helyére és hivatalosan is búcsújáró helynek nyilvánította. A templomban Szent Kereszt Erekljét helyezték el. Megtudtuk, hogy kezdetben a pálos rend, majd a szaléziak telepedtek meg a kegyhelyen.

magukkal a zarándokok.

A rendház ebédlőjében terített asztal várt minket. Az ebéd elköltése után a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban folytatódott programunk, ahol Assisi Szent Ferenc szellemiségét idéző teremtésvédelmi kiállítás és az itt kialakított imaszoba adott lehetőséget lelki elmélyülésre. (Lehetne más múzeumokban, kápolnák mellett, sőt, a parlamentben is hasonló – adott hangot véleményének csoportunk egyik tagja.)

Hazafelé, Solymáron, rövid pihenőt tartottunk finom sütemények, kávé, frissítő italok mellett, hangulatos kerti környezetben. Feltöltődve búcsúztunk egymástól a nyári szünetre.

Jó ehhez a közösséghez tartozni, örültünk, hogy együtt lehettünk!

Ez a rend teológiai főiskolát is működtetett (1950-ig), majd zarándokházat, és új kálváriát is épített. Nemrég helyeztek el a templomban egy opál üvegből készült gyóntató fürkét, melyet „fürdő”-nek neveznek (valóban inkább zuhanyozóra hasonlít). Nemrégiben teljesen új, urnatemetővel is bővült a templom.

Az árnyas erdőben a keresztútjárason saját életünk útja, keresztjei is eszünkbe jutottak, de örömei is, amikor az öröm útjának állomásairól is röviden elmélkedhettünk. (A szomszédos birtok módos tulajdonosa felajánlotta, hogy megépíti itt az öröm útjának stációit.)

Elértünk a temetőhöz, majd a Szentkút forráshoz, mely környékének kialakítása miatt a „lourdes-i forrás” nevet kapta. Ugyan vize nem iható, de gyakran merítenek belőle és viszik

Forgács Katalin, Simon Zsuzsa, Szeghalmi Edith

Szent II. János Pál:

A halál megtapasztalása gazdagította Szűz Mária személyét

Lehetséges-e, hogy a Názáreti Mária megtapasztalta testében a halál drámáját? Végiggondolva Mária rendeltetését és az ő isteni Fiával való kapcsolatát, jogosnak tűnik igennel válaszolni: minthogy Krisztus meghalt, nehéz lenne ennek ellenkezőjét állítani Máriáról. Emellett érveltek az egyházatyák, akiknek nem volt kétsége efelől. Elég megemlíteni Sarugi Szent Jakabot (†521), aki szerint, amikor elérkezett Mária számára „az idő, hogy az összes nemzedékek útján járjon”, vagyis a halál útján, „a tizenkét apostol kara” egybegyűlt, hogy eltemesse „az Áldott szűz testét” (...) Damaszkuszi Szent János (†704) pedig felteszi a kérdést: „Miként lehetséges, hogy az, aki a szülésben felülemelkedett a természet minden korlátján, most megadja magát a természet törvényeinek, és szeplőtelen teste alávetetik a halálnak?” Így válaszol: „Nyilvánvalóan szükséges volt, hogy a halandó rész letéessék, hogy halhatatlanságba öltözzék újjá, minthogy a természet ura sem utasította vissza a halál megtapasztalását. Ő ugyanis meghal a test szerint, a halállal lerombolja a halált, a romlásnak megadja a romolhatatlanságot, és a

meghalást a feltámadás forrásává teszi” (Damaszkuszi Szent János: Dicsőítő beszéd Isten anyjának elalvásáról, 10: SC 80,107).

Igaz, hogy a kinyilatkoztatásban a halál a bűn büntetéseként jelenik meg. Ugyanakkor az a tény, hogy az Egyház mentesnek hirdeti Máriát az eredendő bűntől egyedülálló isteni kiváltság folytán, nem vezet ahhoz a következtetéshez, hogy ő megkapta volna a testi halhatatlanságot is. Az anya nem nagyobb a Fiúnál, aki magára vette a halált, és ezáltal új jelentést adott neki, és átalakította azt az üdvösség eszközévé.

Mivel be volt vonva a megváltás művébe és be volt kapcsolva Krisztus üdvözítő áldozatába, Mária osztozhatott a szenvedésben és a halálban az emberiség megváltásának érdekében. Rá is érvényes az, amit Antiochiai Szevérosz Krisztussal kapcsolatban mond: „Ha előbb nincs halál, miként lenne lehetséges a feltámadás?” (Antiochiai Szevérosz, Antijulianistica, Beyruth, 1931, 194s). Hogy részesüljön Krisztus feltámadásában, Máriának előbb osztoznia kellett a halálban.

Az Újszövetség semmilyen tájékoztatást nem ad Mária halálának körülményeiről. Ebből a hallgatásból arra következtetünk, hogy halála a megszokott módon történt, minden említésre méltó részlet nélkül. Ha nem így lett volna, akkor hogyan maradhatott volna a hír rejtve az akkor élő emberek számára, és hogyan lett volna lehetséges, hogy az valamiképpen nem ér el hozzánk? Ami Mária halálának okait illeti, nem tűnnek megalapozottnak azok a vélemények, amelyek az ő esetében ki akarnák zárni a természetes okokat. Fontosabb annak kutatása, hogy milyen volt a Szűz lelki magatartása akkor, amikor eltávozott ebből a világból. Ezzel kapcsolatban Szalézi Szent Ferenc úgy tartja, hogy Mária halála a szeretet hevének hatásaként ment végbe. „Szeretben, szeretet miatt és szeretetből” végbemenő meghalásról beszél, és ezért azt állítja, hogy Isten anyja az ő fia, Jézus iránti szeretetből halt meg (Szalézi Szent Ferenc: *Traité de l'Amour de Dieu*, Lib. 7, c. XIII–XIV).

Bármilyen szervezetbeli vagy biológiai dolog okozta is – testi szempontból – az élet megszűnését a

testben, mondhatjuk, hogy az ebből az életből való átmenet a másik életbe Mária számára a kegyelem egyfajta megérlelődése volt a dicsőségben, oly módon, hogy soha máskor nem lehetett a halált annyira „elalvasként” felfogni, mint ebben az esetben.

Néhány egyházatya leírása szerint maga Jézus jön el, hogy elvigye anyját a halál pillanatában, hogy bevezesse a mennyei dicsőségbe. Ezáltal Mária halálát úgy mutatják be, mint egy szeretetből fakadó eseményt, amely elvezette arra, hogy utolérje az ő isteni Fiát, s így osztozzon az ő halhatatlan életében. Földi létének végén – Pálhoz hasonlóan és nála erősebben – az a vágy tölthette el Máriát, hogy a testtől megváljon, s így örökre Krisztussal lehessen (vö. Fil 1,23).

A halál megtapasztalása gazdagította a Szűz személyét: az emberek közös sorsán osztozva hatékonyabban tudja gyakorolni lelki anyaságát azok iránt, akik életük utolsó órájához érkeznek.

Dr. Osztie Zoltán plébános atya bejelentette, hogy a jelenleg templomunk homlokzatán kifeszített molinó feliratát a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus befejeződését követően le kívánja cserélni a következőre:

Törődj a lelkeddel!

A lélekfogalom érvényessége

A Szellem a szellemek birodalmában c. írásában Edith Stein volt az, aki talán a legmélyebbre hatolt az emberi lélek önmaga előtt is ismeretlen, mégis döntésre képes rétegébe. Azt sejtette meg – Istenből kiindulva, de belátva, hogy a lélek titka teljesen soha nem lepleződik le – hogy mi a mi létünk titka. Ezt a titkot a szív gondolatainak, a lélek életének nevezi, amely az öntudat ősi formája, és amiből még hiányzik az értelmi felismerés világossága, viszont, sokkal gazdagabb, mint az értelmi felismerés. Ami abban feltör, az valamilyen módon döntésre kínál lehetőséget. Ez a feltörés pedig nem „természetes”. Ami természetes módon tör fel, és érzékelhető, az már nem tisztán a lélek belső élete, hanem már felelet arra, ami elindította. Titokzatos szavak, de lehetőséget adnak arra, hogy a magzati létől a halálon keresztül sok kérdésről való elmélkedésben szem előtt tartsuk azokat.

A katekizmus egyértelműen fogalmaz: a halálban a test és a lélek elválik egymástól, és a lélek

tovább él. De, éppen ez az, ami számos kérdést vet fel magával a lélekkel és a testtel kapcsolatban, amit az is példáz, amire az alábbiakban hivatkozunk majd, nevezetesen Aquinói Szent Tamás lélek fogalom definíciójára, mely szerint a lélek elválaszthatatlan a testtől. Valójában ez az a definíció, amellyel a kereszténység gyökeresen új korszakot nyitott a vallástörténetben: „*a lélek a test egyedüli formája*”.

Úgy tűnik, ma az igehirdetésben is sokszor tabutéma a lélek, mert nemigen lehet könnyen emészthető iránymutatást adni úgy, hogy az egyben az ész komolysága előtt is igazolható legyen, ugyanakkor elkerülje a fideizmus csapdáját, amely nem tartja illetékes fórumnak az ész.

Őszintén meg kell mondanunk, hogy ez a „jó hír” – hiszen az evangéliumból ered – nyolcszáz év alatt sem hatolt be elég mélyen a katolikus öntudatba, és bizony, a gyakorlatban jellemző az a testtől független, homályos (platonizáló) lélek-elképzelés, ami pedig nincs összhangban hitvallásunkkal.

Talán ez is az oka annak, hogy manapság nemcsak a protestáns, de a katolikus teológiában is előtérben van a halálban való feltámadás gondolata, ami ennek (a test nélküliségnek) cáfolata lenne, és amellyel kapcsolatban talán még Szűz Mária mennybevételére is lehetne hivatkozni, hiszen Ő testestül-lelkestül vétetett fel a mennyországba (aki a feltámadt Krisztus) – tehát, halálában. Eszerint az ember testestül-lelkestül meghal, de a feltámadás már a halálban megkezdődik, nincs köztes állapot.

Azonban, ha innen logikai rendben következtetünk, akkor súlyos kérdésekkel szembesülünk a lélek mibenlétét, halhatatlanságát és a feltámadt személy önazonosságát illetően. Ezért ez a teológiai elgondolás tagadja is a lélek halhatatlanságát, arra hivatkozva, hogy az ember önmagában nem birtokolja a halhatatlan lelket – és ebben bizonyos értelemben igaza is van. Ugyancsak el kell vetnie ezen teológiai elméletnek az anyagvilág beteljesedését.

Joseph Ratzinger, Benedek pápa teológiai nagysága kellett ahhoz, hogy rámutasson – nem kisebb képességű elődje – Aquinói Szent Tamás lélekfogalma mai érvényességének helyes értelmezésére.

Az ókornak semmiféle világos és egyértelmű megfogalmazása nem volt a lélekről, az ember halál utáni sorsáról. Szent Tamás meghatározása – „a lélek a test formája” – vezetett ki ebből a kiúttalanságból. Tamás lélekfogalmának maradandó érvényessége abban áll, hogy a személyes szellemi lélek létét, és a testtel való megszüntethetetlen létegyeséget egyszerre állítja. Ez – korában (is) – szinte megválaszolhatatlan kérdéseket vetett fel. (Annymira, hogy maga is megrettent a következményektől, sőt, a Tanítóhivatal is elítélte, mert nem volt összeegyeztethető például Jézus megfeszített és halott testének azonosságával.)

Az Angyali doktor a filozófia szókészletét és fogalomtárát használta, konkrétan Arisztotelészét, aki ugyanezt állította, de esetében teljesen mást jelentett. Nála a test és lélek létegyesége a test és lélek halálban történő megsemmisülésének oka, és ami benne szellemi (tehát nem pusztulhat el), az visszatér szellemi eredetéhez, ami/aki(?) nem ember, és főleg, nem személy. Nem így Szent Tamásnál. Az ő felfogásában a test formája a szellemi, emberi, személyes lélek, aki ezért halhatatlan, és ugyanakkor az anyaghoz rendeltsége megszüntethetetlen.

A definíció értelmében a lélek halál utáni élete tényleg egyfajta kapcsolatban kell, hogy álljon a testiséggel, de nem abban a formában, ahogy a halálban történő feltámadást vallók értelmezik. Ugyanis, egy megkezdett örökkévalóság nem lehet örökkévalóság, ez önellentmondás. Ezért továbbra is „használnunk” kell a „köztes állapot” fogalmát, hogy gondolkodásunk ne jusson zsákutcába, anélkül, hogy a test halál utáni lélekhez tartozásának „követelményét” feladnánk. (Az

ezzel kapcsolatos teológiai elgondolások egyike például az, hogy a lélek vonatkozásban marad a világmindenséggel, sőt a történelemmel, valamint a saját élettörténetével.)

Szent Tamás filozófiai – alapvető és nélkülözhetetlen – meghatározása a mai ember szívét sem érinti meg könnyen. Ezzel vet számot Benedek pápa, amikor – a keresztény kezdetekből kiindulva – más módon közelíti meg a misztériumot.

A kereszténység, már az ókeresztény felfogásban a zsidó seol-létezés homályát világosította meg. A seol-létezés, a halál utáni, valamilyen formában való továbblétezés egyfajta halotti-létként gondolták el. A kibontakozó krisztológiában a halhatatlanság, a feltámadás viszont a Krisztussal való dialogikus létezés jelentette. Az következik ebből, hogy a halhatatlanság csak kegyelem, és a vallásos keresztény emberek „jósora”? Ebben az esetben félre kellene tenni az ész (amit nem áll módunkban megtenni), és teljesen a csodák világába helyezni a hitet, sőt, a teremtett világ értelme is megkérdőjeleződne. A helyes értelmezés szerint az emberi lény teremtményként olyan viszonyban teremtett meg, hogy lényegéhez tartozik a képesség, hogy „láthatja” Istent. Ez úgy is fogalmazható, hogy a szó legátfogóbb értelmében képes az igazságra, aki maga az élet. Nem viszonyok nélküli önmagaságában áll az ember halhatatlansága, hanem, éppen abban az adottságában, hogy az Istennel viszonyban áll. S a döntő mozzanat: *az embernek ez az adottsága nem pusztán kiegészítése az ettől függetlenül fennálló létének, hanem az emberi lény legmélyét alkotja: „ez” maga a lélek.*

Tapasztalati tény, hogy egy ember annál inkább önmaga, személy, minél inkább nyitott a viszonyban állásra, - élésre. Ez pedig nem saját teljesítmény, hanem adatott az embernek, Isten nélkül nem létezik, tehát Istentől függ, ugyanakkor, mégis, sajátunkként kapjuk. Benedek pápa szerint ezért halhatatlan lelkünk része az „önmagaságunknak”, nem magunktól, de magunkéként birtokoljuk, nem létezik ember e nélkül. Így rehabilitálva van, és érthető az emberi lélek halhatatlansága úgy, hogy a teremtés értelme, az anyagvilág beteljesülése, és benne önazonos személyünk, testi feltámadásunk is megalapozott remény marad.

Mindennek oka, forrása és célja azonban Krisztus, akiben a test és lélek olyan egysége áll fenn – a fenti „benedeki” megfogalmazás értelmében olyan az Atyával való viszonya, igazságlátása – hogy Ő maga Isten. (Amiből következik, hogy nem „lett”, hanem öröktől fogva van.). A mi testünknek az „övében”, általa van örök élete.

Ahhoz, hogy az ember rátaláljon arra, amire mindig is vágyott és keresett, a boldogság forrására, amely a szenvedésen és a halálon is túlvezet, ahhoz tehát az út a saját lelke. *Törődj a lelkeddel!*

BL

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő:	17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat:	9.00.. 17.00
Vasárnap:	8.30; 10 ó; 18 ó angol nyelvű szentmise

Folyamatos, éjjel-nappali szentségimádást tartunk a templomban

**A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való
készületünk jegyében meghirdetett nyolcadunk záró
szentmiséje augusztus 29-én, vasárnap, 10 órakor lesz.
A szentmisét bemutatja és elmélkedik az Eucharisztia
titkáról:**

Dr. Székely János

szombathelyi megyéspüspök atya

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő 18 ó	Felnőtt katekézis
Kedd 18 ó	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden a Szent Mihály templomban) és találkozója a Szent Kinga teremben (szeptember-május)
Szerda 14 ó	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Péntek 15 ó	Engesztelő imaóra a hazáért

Gyóntatás Vasárnap a 10 órasi szentmise alatt, illetve
személyes megbeszélés szerint

Lelkigondozás Telefonon történtő egyeztetés szerint

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
VII. évf. 47. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Pap István
Dr. Szegedi Andrea

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:
Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga